

עיר וקדיש מן שמיא נחית

ט"א תשכ"ח מפי זרעו

עלון חודשי לנשים | גליון מס' 18 | טעון גניזה
א"ר תשפ"ב

חברות מקשיבות

ע"ס סיפורי אעליות

"מעשה משבעה בעטלירס" ח'

ירידה לצורך עליה-מהלך של גאולה

"כי עכשיו בסוף גלות האחרון שעכשיו גברה ההסתרה מאד וה' יתברך נסתר מאיתנו מאד מאד בהסתרה שבתוך הסתרה, כמו שכתוב (דברים לא): "ואנכי אסתר אסתיר". ואין לנו עכשיו במה להחיות עצמנו כי אם על-ידי הבקשה והחיפוש שאנו מחפשיין ומבקשיין איה מקום כבודו ומצטעריין ומתגעגעיין לגאולת הנפש לשוב אליו יתברך באמת... ועיקר תקף ואריכת גלותנו הוא רק בשביל זה כדי שנבקש ונחפש איה מקום כבודו, כי אנו צריכיין עכשיו לעלות לעליה גדולה לזכות לגאולה האחרונה שאו יעלו ישראל בתכלית העליה..."

אסון מרון הביא את כולנו לצעקת "איה" שנשמעת מסוף העולם ועד קצהו. כל אחד שאל ושואל בדרכו שלו "איה מקום כבודו" וגם עתה, שנה אחרי, עם הפצעים שנפתחים שוב ועם כל מה שקורה סביב הציון הקדוש של רשב"י מביאים אותנו שוב ושוב אל הצעקה הפנימית הזו, ואם נזכה לצעוק אותה ונמשיך לחפש ולבקש את האמונה בה' יתברך, את האהבה והנחמה שלו ודאי נזכה שהירידה תתהפך לעליה גדולה ולגאולה שלמה.

"וזה בחינת הילולא של ר' שמעון בר יוחאי ביום ל"ג בעומר שנסתלק, כי בכל שנה ושנה שאו נסתלק ביום ההילולא דליה עולה למעלה יותר ויותר ועיקר כל העליות הם בחינת איה... וכל מה שנסתלק למעלה יותר הוא מאיר לנו אלוקותו בהתגלות יותר וממשיך הארה יתרה מבחינת איה לבחינת מלא כל הארץ כבודו, שעל ידי זה יש לנו כוח יותר לחפשו ולבקשו תמיד עד שגם אנחנו נזכה למוצאו ולא נשכח אותו ותורתו ומצוותיו לעולם. כמו שהבטיח לנו שבוהר דא יפקון מן גלותא" (ליקוטי הלכות חושן משפט הלכות

גביית חוב מהיתומים ג')

רשב"י ביום הסתלקותו נותן לנו את הכוח האדיר הזה להמשיך לבקש ולא להתייאש. יהי רצון שנזכה לל"ג בעומר של פיוס והמתקה, ריפוי ונחמה לכל נשמה ונשמה מעם ישראל. קריאה נעימה, יגור וחברות מקשיבות

ל"ג בעומר. רק להזכיר את התאריך הזה כמו לפתוח מגירה כבדה שהשנה החולפת לא הצליחה לטשטש את ים הכאב שאיכשהו נדחק לתוכה. סימן שאלה גדול תלוי באוויר. איך תהיה ההילולא השנה? אלו צלילים יתלו אליה? כולנו מייחלים שהם יהיו נעימים, מרפאים ומנחמים. אין ספק שהעולם שלנו כבר אינו מה שהיה לפני כן. יצאנו אחרים ושונים משם. כל אחד עם החוויה האישית שלו ועם ישראל כולו ביחד. עברנו שנה מלאת תלאות, כעת אנחנו מצפים לריפוי שיגיע, לנחמה האמיתית והשלמה.

רציתי לשתף אתכן בחוויה המטלטלת שחוויתי אני בשנה שעברה ואת התובנות שבאו בעקבותיה. לפעמים אני מרגישה דמות כל כך שולית בתוך כל העלילה הזו. איזו חשיבות ישנה, אם בכלל, לחלק שלי בחוויה? אך כנראה שמי שרקם את כל העלילה הזו לפרטי פרטיה שם גם אותי בתוכה והוא ער ומקשיב לכל המתרחש בנפש שלי ושל כל אחד מאיתנו. כל אחד הוא גיבור אמיתי בסיפור. כל אחד הוא חלק חשוב בפסיפס החי והנושם הזה. אני מדלגת על התאור של אינספור התהיות וכאבי הנפש שחוויתי שם ובוחרת לשתף אתכן, קוראות יקרות, בקרן אור שנשלחה אלי מתוך דבריו הקדושים של ר' נתן שהולכים ומלווים אותי ושופכים כל כך הרבה נחמה ותקווה על כל מה שקרה וקורה אתנו סביב ציון הרשב"י ויום ההילולא שלו ובכלליות על הגלות שהולכת ומתארכת עלינו. עוד יבוא יום שנראה איך כל חלקי הפאזל מצטרפים לתמונה יפה ושלמה.

רבנו מלמד אותנו על עצת ה"איה" הקדושה שהיא אור גבוה ועצום שיורד למקומות הכי נמוכים שמציאות ה' והשגחתו נסתרים שם מאד ומחייה אותם. וכל מה שצריך זה לחפש ולבקש שם את ה' יתברך ואת האמונה בו ואז זוכים לעלות לתכלית העליה. לפעמים משליכים אותך משמים אל עומק החושך בשביל לגלות שם אור גדול. בשביל להביא אותך לעליה גדולה. השאלה מה אתה עושה שם, כשאתה מרגיש שמשכיחים ממך את הכול. את כול העצות ואת כול הדרכים ואתה מהלך כעוור בחשיכה, בתוך ים של שאלות ותהיות. כזה חוויתי אני וכזה חווה עם ישראל כולו בל"ג בעומר דאשתקד.

יריעת
פתיחה

הבעטליר החמישי שצוארו עקום:

כשגמרו השמחה של אותו היום ולנו אחרי כן בבקר חזרו הזוג כנ"ל והיו מתגעגעים וכו' אחרי הקבצן שהיה צוארו עקום. בתוך כך והנה הוא בא, ואמר הנני וכו' בתחלה ברכתי אתכם שתהיו כמוני עתה אני נותן לכם במתנה לדרשה שתהיו כמוני ואתם טובים שיש לי צואר עקום? אין צוארי עקום כלל אדרבא, יש לי צואר שנה מאד, צואר יפה מאד רק שיש הבלי עולם ואני איני רוצה להוציא שום הבל ורוח [שקורין נשית אויר החוצה] בהבלי עולם [ומחמת זה נדמה שצוארו עקום פי הוא מעקם צוארו מהבלי עולם ואינו רוצה להוציא שום הבל ורוח בהבלי עולם] אבל באמת יש לי צואר יפה מאד, צואר נפלא מאד כי יש לי קול נפלא מאד וכל מיני הקולות שבעולם, שהם קול בלא דבור כלם אני יכול להוציאם בקולי כי יש לי צואר וקול נפלא מאד ויש לי הסכמה על זה מאותה המדינה כי יש מדינה שהם בקיאים מאד בחכמת הנגינה [שקורין מוויקה] וכלם עוסקים שם בחכמה זו ואפילו בנים קטנים ואין שם קטן שלא יכול לנגן על איזה כלי שיר והקטן שבאותו המדינה הוא חכם גדול במדינה אחרת באותו החכמה של נגינה והחכמים והמלך שבאותו המדינה והמקהלות זמר הם חכמים מפלגים מאד מאד באותו החכמה.

פעם אחת ישבו החכמים של אותו המדינה והיה כל אחד מתפאר בנגינה שלו: זה היה מתפאר שהוא יודע לנגן על כלי שיר פלוני, וזה התפאר שיודע לנגן על כלי שיר פלוני וזה התפאר בכלי שיר פלוני וזה היה מתפאר שיודע לנגן על כמה כלי שיר, וזה התפאר שיודע לנגן על כל כלי שיר, וזה התפאר שיכול לעשות בקולו כמו כלי שיר פלוני, וזה התפאר שיכול לעשות בקולו כמו כלי שיר, וזה התפאר שיכול לעשות בקולו כמו תוף ממש, [שקורין תופים] כאלו מכין בתוף, וזה התפאר שיכול לעשות בקולו כאלו מורין בקני שרפה [שקורין תותחים]

ואני הייתי גם כן שם עניתי אני ואמרתי להם קולי טוב יותר מקולות שלכם! והא ראיה כי אם אתם חכמים כל כך בקול נגינה אם כן הושיעו את אותן שתי מדינות ואלו השתי מדינות הם רחוקים זה מזה אלף פרסאות ובאלו שתי המדינות, כשמגיע הלילה אין יכולין לישן כי כשנעשה לילה אזי מתחילים הכל להיות מיללים בקול יללה, אנשים ונשים וטף אם היה מנח שם אכן היה נמוח כי בלילה הם שומעים קול יללה מאד ומחמת זה כלם מיללים אנשים ונשים וכו' [וכן מתנהג בשתי המדינות] כי במדינה זו שומעים הקול יללה, ומיללים הכל כנ"ל וכן במדינה אחרת גם כן, קורה כך ושתי המדינות הם רחוקים זה מזה אלף פרסאות ועל כן אם אתם חכמים כל כך בנגינה אראה אם תוכלו להושיע את אותן שתי המדינות או שתוכלו לכוון לעשות את קולם [הינו שהם יכנון להוציא קול מכוון כמו קול היללה הנשמע שם] ואמרו לו: [הינו החכמים הנ"ל אמרו לזה שצוארו עקום] התוליה אותנו לשם?

ואמר: הן אני מוליה אתכם לשם ונתעוררו כלם לילה לשם והלכו ובאו לשם [הינו לאחת משתי המדינות הנ"ל] כשבאו לשם, כשהגיע הלילה, היה כנ"ל שהיו כלם מיללים מאד כנ"ל וגם החכמים הנ"ל גם כן היו מיללים [וממילא ראו בודאי שאינם יכולים להושיע את אותן המדינות]

ואמר להם: [הינו זה שצוארו עקום אמר אל החכמים הנ"ל] על כל פנים תאמרו לי מהיכן בא זאת שנשמע קול יללה הנ"ל כנ"ל? אמרו לו: ואתה יודע?

השיב: אני יודע בודאי כי יש שני צפרים אחד זכר ואחת נקבה והם רק זוג אחד בעולם ונאבדה הנקבה והוא הולך ומחפש אותה, והיא מחפשת אותו והיו מחפשים הרבה זה את זה עד שנתעו וראו שאינם יכולים למצא אחד את חברו ונשאר עומדים ועשו להם קנים זה הצפור עשה לו קן סמוך למדינה אחת משתי המדינות הנ"ל ולא סמוך ממש רק שבערף קול הצפור הוא סמוך פי יכולים לשמע הקול של הצפור באותו המדינה ממקום שעמד שם ועשה לו קן וכן היא עשתה לה גם כן קן סמוך למדינה השניה [הינו גם כן כנ"ל שהוא סמוך מחמת שיכולים לשמע שם הקול כנ"ל] וכשמגיע הלילה אזי אלו הזוג צפרים מתחילים כל אחד ואחד לילל בקול יללה גדולה מאד פי כל אחד מילל

על זוג כנ"ל וזהו הקול יללה שנשמע באלו שתי המדינות [אשר מחמת אותו הקול יללה כלם מיללים מאד ואינם יכולים לישן] אף לא רצו להאמין זאת, ואמרו לו: התוליה אותנו לשם? ואמר: הן [אני יכול להוליה אתכם לשם] אף אין אתם יכולים לבוא לשם כי כשתתקרבו לשם לא תוכלו לסבל את קול היללה מאחר שגם כאן אין אתם יכולים לסבל, ואתם מכרחים גם כן לילל כנ"ל כשתגיעו לשם לא תוכלו לסבל כלל וביום [אי אפשר לבוא לשם פי ביום] אי אפשר לסבל השמחה שיש שם פי ביום מתקבצים שם צפרים אצל כל אחד ואחד מהזוג הנ"ל והם מנחמים ומשמחים את כל אחד ואחד מהזוג הנ"ל בשמחות גדולות מאד מאד ואומרים להם דברי תנחומין שעדין אפשר שתמצאו זה את זה עד שביום אי אפשר לסבל את גדל השמחה שיש שם וקול הצפרים שמשמחים אותם אינו נשמע למרחוק, רק כשמגיעים לשם אבל קול הזוג הנ"ל שמיללים בלילה, הוא נשמע למרחוק ואי אפשר לבוא לשם מחמת זה כנ"ל.

אמרו לו: [הינו החכמים הנ"ל אמרו לזה שצוארו עקום] ואתה יכול לתקן זאת? השיב: אני יכול לתקן פי אני יכול לעשות ולכוון כל הקולות שבעולם [הינו שכל מיני קולות שבעולם הוא יכול להוציאם בקולו ולכוון ממש כמו איזה קול שיהיה] גם אני יכול להשליך קולות הנינו, פי אני יכול להשליך קול שבכאן, במקום שאני מוציא הקול, לא יהיה נשמע הקול כלל רק ברחוק יהיה נשמע שם הקול ועל כן אני יכול להשליך את הקול של הצפורה שיגיע סמוך למקום הצפור וכן להשליך קול הצפור, שיגיע סמוך למקום הצפורה ולהמשיכם יחד על ידי זה [ועל ידי זה יתתקן כל הנ"ל] אף מי יאמין זאת?

והוליה אותם לתוף איזה יער ושמעו כמו אחד שפותח את הדלת, וחזר וסוגרו ונעלו בבריח ונשמע קול ההכאה של [הקלאמקא] ומורה בקני שרפה ושולח את הכלב לחטף [את הדבר שהיה מורה] והכלב היה מתחבט וגורר את עצמו בתוף השלג

וכל זה שמעו אלו החכמים והסתכלו ולא ראו דבר גם לא שמעו ממנו [הינו מן זה שצוארו עקום] שום קול כלל נמצא, שיש לי הסכמה מאותו המדינה שקולי נפלא מאד ואני יכול לעשות כל מיני קולות שבעולם כנ"ל ועתה אני נותן לכם זאת במתנה גמורה לדרשה שתהיו כמוני ונעשה שם שמחה גדולה וחדנה רבה מאד

מעשה משבעת בעטלרס חלק ח'

הבעטלר את החכמים מהיכן קולות היללה הם אינם יודעים מה פשר העניין למרות שקודם לכן התפאר כל אחד בחכמה הגדולה שלו. זו שאלתו של צדיק האמת שעולה ובוקעת מתוך החיים עצמם אחרי כל השיטות, הדרכים והפתרונות המדהימים.

מהו קול היללה הנורא שממשיך לנסר את הלב בלילות? מהיכן בא זאת? משיב לנו צדיק האמת **אני יודע ודאי**. אני מבין את שורש החיסרון שלך בנפש. אני שומע את מה שאת אומרת בתוך היללות. יש לי צוואר עקום שאינו מוציא הבל על הבל העולם. הוא מחובר רק לנצח. לחיבור האמיתי ולשם הוא רוצה להביא גם אותנו.

יש שני ציפורים אחד זכר ואחד נקבה ונאבדה הנקבה והם מחפשים אחד את השני וראו שאין יכולים למצוא אחד את חברו וכ"א בנה לו קן סמוך לאחת המדינות ובלילה כל אחד מילל על בן זוגה.

זה לא הסלט. זו לא המילה שנאמרה או לא. זו אפילו לא האשמה או המצפון. כל אלו הן יללות שבני המדינה משמיעים. הכל מגיע מאותה יללה של שני הציפורים המייללים כל אחת על בן או בת זוגה.

אומר רבנו הקדוש: יש רק זוג אחד בעולם. אתם רק זוג אחד. הקשר ייחודי לכם בלבד. גם בקשר עם השי"ת לכל אחד חלק ייחודי בבניין השכינה הקדושה. את מה שאת יכולה לעשות מעולם לא עשו לפניך וגם לא יעשו אחריך. את זוג אחד בעולם עם השי"ת.

איך מחברים בין זוג הציפורים? ראשית מבינים שכאן נמצא שורש החיסרון וממילא גם שורש הפיתרון.

אומר הבעטלר עקום הצוואר אני יכול להשליך קולות, להשליך את קול הציפורה שיגיע סמוך למקום הציפור ולהשליך קול הציפור שיגיע סמוך למקום הציפורה.

זהו כוחו של הצדיק להשליך קולות המחברים בין הציפורים. לקחת את קולות היללה של החסרונות והכעסים ולתרגם אותם לרצון האמיתי שלנו לראות את פני מלכנו. זהו גם כוחו לקחת את קולה של בת הקול המייללת על בנים שגלו להשליך אותם אליך, לתוך נשמתך שתשמעי בהם את השי"ת. לזרוע לך בלב זרעים של געגוע. נטיפים של כיסופים. להסביר לך את עצמך שאת לא רעה ולא נכשלת את פשוט מחפשת את שלימות הנפש הייחודית לך.

ועוד מגלה רבנו הקדוש שראשית הוא משליך את קול הציפורה שיגיע סמוך למקום הציפור. זה בידיים שלנו. בכללי כעם. השי"ת מצפה להתעוררותא דלתתא שלנו. ובפרטי גם את ציפורה יקרה. תתחילי להקשיב לקולות שהצדיק משליך אליך בתוך הבית. לתרגם את החיים לקולות של אמת. של התקרבות ויחוד. זה החלק שלנו בגאולה כמו

שאומר רבנו הקדוש על זוג הציפורים
"ולהמשיכם יחד על ידי זה".

שנזכה בקרוב ממש
אמן.

כי יש שני ציפורים אחד זכר ואחד נקבה והם רק זוג אחד בעולם... ואני יכול להשליך הקול את הקול של הציפורה שיגיע סמוך למקום הציפור. וכן להשליך קול הציפור שיגיע סמוך למקום הציפורה ולהמשיכם יחד על ידי זה.

המלפפון נקצץ בזעף לקוביות קטנטנות תחת הלהב. עגבניה אדומת פנים מתבוססת במיץ של עצמה נוספה לו לחברה. בצל ירוק הוסיף ארומה עדינה חריפה משהו.

זה הסלט שלי בדיוק. חלף בה הרהור בעודה בזוקת מלח ופלפל. הכעס. התסכול. הכעס על התסכול והתסכול על הכעס. וכל זה על הנפש הקרובה והיקרה לה מכל.

"מה נשמע?" קולו חף מכל מדון. מבט ממצמץ מנסה לאבחן את עוצמת הסופה שבדרך.

"בסדר" היא מפטירה דרך הגב, מקרצפת בעקשנות כתם בלתי נראה בארון העליון.

"מה חדש?" הוא שוב מנסה לקרוא את המפה המטאורולוגית.

"כלום", היא מסננת בנימה של חומר נפץ מוסווה.

איפה היא בת הקול שתצא, תאמר, תסביר, תפשר ותחבר?

התיזוז האינסופי של היום-יום תוך כדי מאבקי נפש מותיר אותה מרוקנת מכל כוח. היא מנסה כמיטב יכולתה אבל חשה תמיד כמה זה לא מספיק. בלילה כשכולם נרדמים. מגיע דוד מצפון. יחד עם דודה אשמה הם

נכנסים בלי לדפוק. מצפון מזכיר לה את המילה הלא נכונה שנאמרה, אשמה מוסיפה שהיו כמה כאלו. המבט הפגוע בעיני הילד מוקרן לה בגדול על מסכי הלב מראה לה מה יקרה לילד הזה ולכל דורותיו ברבות השנים. היא ממחרת לנוס לשורת משבצות שוקולדיות משובחות. מקווה להמיס במתוק הזה את כל הבהלה. אבל אשמה מייד זוקרת מולה אצבע צפודה מהדהדת לה **הבטחת שמאחרי פסח את אוכלת רק בריא!**

כשסיפר רבנו הקדוש על הבעטלר עקום הצוואר באומרו "יש לי צוואר שווה מאוד, צוואר יפה מאוד" החווה והצביע על צווארו הקדוש. לאמור: אם תרצו את מתנת הצוואר העקום אין לכם אלא ללכת אחרי.

הצוואר מרמז על בית המקדש. שנאמר: "צווארך כמגדל השן..." (שה"ש ז, ה) כשם שהצוואר מחבר בין הראש אל הלב כך מחבר בית המקדש בין ישראל לקודשא בריך הוא. הצדיק המשול אף הוא לבית המקדש פועל כל הזמן לקרב את היחוד הקדוש ביננו – הציפורה, אל השי"ת- הציפור. היכל משיח נקרא 'קן ציפור'. רבנו מתאר שתי מדינות הרחוקות זו מזו אלף פרסאות. ובלילה עולים קולות יללה נוראיים משתי המדינות. הלילה הינו מציאות של העדר דעת. תחושת חיסרון קשה. רבי נתן בליקוטי הלכות מסביר כי "אלף אמה שדה ומגרש" הם מקומות בהם קשה לנו לראות את הטוב. אנחנו חווים ניתוק מעצמנו, מהיקרים לנו ומהשם יתברך. שוכחים כמה אהבה וטוב יש בחיינו. יש בתוכנו געגוע פנימי לטוב שאבד לנו. הן בכללי – הגלות שמסתירה מאתנו את מציאות השם בעולם והן בחיינו האישיים. החיפוש הפנימי אחר הטוב מתלבש בכל החסרונות שאנו חווים. רבנו מגלה מה שורש החיסרון. כששואל

עֲדִין אֶפְשָׁר שֶׁתִּמְצְאִי! י.ל.

פרק א'

ובו יסופר על מסע קניות ועל עוזרת מולדובית שיושבת על כורסת ריקליינר בתוך שקית לבנה.

עשיתי את שטות חיי. יצאתי למסע רכש לקראת הקיץ כשאני עצבנית ורעבה ומשהו לא טוב לי. אני צועדת, מנסה למלא את תחושת החסר שבתוכי באמצעות שקיות לבנות ואשראי. אילו דברים יפים יש בחנויות. מזמן שכחתי מה אני באמת צריכה. אני חייבת לקנות להם סטים בדחפיות. כולל כל האקססוריז. דוחפת לשקיות קשתות מדהימות וגרביים מושלמות. עכשיו אני ממש רעבה. כמה קראוסונים מצטרפים בחדווה למסע. ואז פיצה. ופלאפל. ועוד כל מיני. יללה עמומה עולה מתוכי, מסביבי. אח. זה כואב. אני חייבת לקנות עוד כדי לא להרגיש אותה. קונה

וקונה וקונה.

היללה מסרבת

בעזות מצח לדעוך.

אוי, איני מסוגלת לשמוע.

מהר, מהר - איך משתיקים אותה??

שלטי הלב המסנוורים והקטלוגים המושקעים מציעים בנדיבות לספק לנפשי את הרווחה. לכן תיכף ומיד אני דוחפת לשקיות כורסת ריקליינר נוחה ומפנקת. אח"כ מכניסה איזה פנטאהוז עם שלושה מפלסים וגם איזו עוזרת מולדובית שתתחזק אותם. היללה מתגברת. דחוף! חבילת נופש מושלמת מוצאת את דרכה לשקיות הלבנות. כוסות אייסיס וכסאות נוחים וחופי-ים נדחסים היטב יחד עם כמה קורסים מקצועיים

המשך מעמ' קודם

ותארים שיהפכו אותי מסתם אישה לזו שכולן רצות אחריה. היללה מתעצמת לחרדתי. לכן, אנו ממשיכות יחדיו לצעוד ברחובה של עיר ולמלא שקיות לבנות בכל מיני שטויות והבלים. חם לי. אני נעשית כבדה ועמומה. לא מסוגלת להפסיק... במין קהות חושים מבוהלת ומהבילה אני ממשיכה לשוטט, מנסה לכבות את הצימאון הרע בעוד ועוד קניות... ופתאום - קול! קול נפלא מאד, מתוק ועמוק ומרגיע. כמו ניגון שאיש עוד לא שמע. כמו שמחה גדולה וְחֵדָה רַבָּה מאד.

מה זה? מסתובבת בתדהמה, מחפשת. והקול כל כך מנחם, עד שכל השקיות נשמטות ותכולתן מתפזרת. אני מספיקה לראות את העוזרת המולדובית יושבת על הריקליינר, שותה לי את האייס ומעיינת תוך כדי בקטלוג צבעוני. לא אכפת לי, כי ברגע הבא צדות עיניי בריסטול סגלגל, צנוע ועניו. מודבק עם סלוטייפ חיוני בפתחה של חנות ומכריז: תיקונים באחריות הקבצן שצווארו עקום. ומרוב שאני חסרה ומעולפת ומרוב שהמילים כל כך לא יחצ'ניות ושיווקיות - אני פשוט חוצה את המפתן ונכנסת.

פרק ב'

ובו אני נמסה מחיוך, מלכסנת מבט בנימוס וגם מתחשק לי לבכות. מוצאת את עצמי באמצע חדר קטן. אפוף קולות של נחמה ושמחה. רעד חולף בי. מתחשק לי לבכות. איפה יש בעולם גן עדן כזה? מרגישה ל"כ מגושמת ועייפה מכל המסע והשקיות וההבל של העולם. מוכרת סבתאית עם מטפחת קשורה מרימה את עיניה מספר כלשהו. אני נמסה מהחיוך המתוק שלה. ומיד שואלת: 'מה מוכרים כאן?'

"לא מוכרים" היא צוחקת "כאן יש מי שמתקן את כל מי שנאבדה בין החנויות. מי שיודע מהיכן בא קול היללה הכואב שדוחף למלא שקיות".

"הוא יודע?" נשימתי נעתקת בגעגוע. כמעט מתתי קודם תחת היללה הזו. והיא משיבה: הוא יודע בַּדְאִי! ומלטפת באהבה את הספר שבידיה. אני מלכסנת אליו בנימוס מבט. סיפורי מעשיות לרבי נחמן מברסלב. מעשה ג'ג.

והיא מספרת לי איך נאבדתי. ואיך אני מחפשת משהו אחר. כל כך מחפשת. והנשמה שלי היא כמו ציפורה שמתגעגעת לבן זוגה. והוא הולך ומחפש אותה, והיא מחפשת אותו וכל החומר וההבלים לא יכולים בעולם למלא את החסר הזה. ואיך יש קבצן אחד, שצווארו עקום ובמקום שכולם נתעו והצטרפו ליללה הוא הָשִׁיב: אֲנִי יְכוּל לְתַקֵּן.

פרק ג'

תעודת אחריות וחוברת הוראות איך לשמור על הנפש היקרה שלי. היא ממשיכה לספר איך הקבצן הקדוש משליך קולות. מספר לנו כמה השם איתנו. מנחם אותנו כמה הוא אוהב ומתגעגע אלינו. משמיע לנו את הקול של הש"ת שמחפש אותנו וכל כך חפץ ומחכה. לא פלא שאנחנו רצים אחריו, מבקשים לשמוע עוד ועוד את הנחמה הזו, מאמינים לה בדמעות. ומצד שני הוא משליך קולות ומגלה להשם יתברך עד כמה אנחנו מחפשים אותו ומחכים לו. ממש.

"כי יש צדיק" קולה מתחזק ונעשה ערני ושמח "צדיק שאומר לנו דְבָרֵי תְנַחֲמִינִי, שְׁעִדְנִי אֶפְשָׁר שְׁתַּמְצָאוּ זֶה אֶת זֶה." צדיק שמבטיח שלא תשכח התורה ויש לו חוברת הוראות ועצות קדושות הנמצאת בספריו הקדושים. אני רוצה אותה כל כך! רוצה ללכת עד הסוף עם הרבי הקדוש הזה שיכול לתקן כל קלקול! שיש לו תעודת אחריות על הנפש היקרה שלי, להביא אותה לתיקון השלם. מה לי לדאוג, הוא יחזיר אותי הביתה, להש"ת.

השמש יורדת, בפנים יש אור. מרימה מבט אל השמיים, וְנִעְשָׂה שֵׁם שְׁמִחָה גְדוֹלָה וְחֵדָה רַבָּה מאד.

טאה:

סְתָמִים רַבּוֹת יִצְאֵן אִי אִסְמוֹךְ עַל עֵצַת אֶלְמָרָה, אֲנִיכָאן כְּעֵצֵי נְקֻזוֹת טֹבוֹת וְהַתְחִיזוֹת נָהֵן. מִטּוֹם נָהֵן אֲנִי מְרַגְשֵׁה הַתְּרַזּוֹת סְנִימִית אֲדִיכּוּרִים הָאֵל. מִטּוֹם כִּתּוּבֵי טָאן הָאֵם אֶלְמָרָה הַתְּחִיזֵי הַלָּה אֵן יְהִסּוּךְ אֲוֵתִי אֲמַסּוֹנֶקֶת כְּלוּ סְאֻמָּרֶת אֶקְצֵמָה טַהֵל טֹב וְאֲנִי טֹבִיה וְאֶפְשָׁר כְּעֵצֵם אֶהִיטָאָר כְּדִיוּק אֵיךְ טָאנִי שְׁהֵרִי הִטָּם אֹהֵב אֲוֵתִי כֵּל מְכַבֵּד... אֲמַסּוֹת אֲמַסּוֹתֵינוּ, רַחֲמֵי.

אפרת משלוחת "חברות אומרה של קו ההתחזקות" (02-6633554) שלוחה (2.2) עונה:

רחלי יקרה, הדיבור שלך מזכיר לי את עצמי בתחילת הלימוד. היו לי ערימות של התנגדות והתגוננות אל מול הדיבורים המאירים הללו. מצד אחד אני מאמינה ברב'ה שכל דבריו הם קודש קודשים. אבל ההרגל הפנימי לרדוף את עצמי במסווה של "התקדמות" רוחנית היה חזק מאוד. יש בדבריך שתי נקודות:

ראשית, ואם תהי מפונקת של אבא מה יש? מה יותר טוב מלהתפנק על אבא ולזכור שהוא אוהב אותך תמיד?

שנית ה"דאגה" להתקדמות וחשש להישאר בלי שינוי חיובי. שמעתי חידוש נפלא מאחת מנשות שלומנו היקרות (אביגיל מייזליק תחי) הפינוק ממנו את חוששת הוא דווקא ההתנגדות לדיבורי האזמרה. כשאת יורדת על עצמך בביקורת קטלנית וקוראת את עצמך לשיחות מוסר מצמיתות בלי דיבורי אזמרה קדושים, את ממש מתפנקת! מדוע? כיוון שהביקורת העצמית הזו נותנת לך הרגשה שכביכול: "הנה אני עושה משהו! אני מרגישה נורא עם המצב שלי אבל מה לעשות יש לי איזה באג מולד/ פתיל קצר/ קשב וריכוז/ זו אני ואני אפילו מודעת לבעיות שלי ומסתכלת להם בעיניים".

כל הנ"ל מאפשר לי להישאר באותו מקום. וזה בדיוק פינוק! "אין לי כוח". "אני חלשה". "אני נשארת איך שאני" תקבלו אותי איך שאני פ'סדר?

זו בדיוק עצת פרעה הרשע: "תכבד העבודה על אנשים". נצייר לך את העבודה הרוחנית בצורה שתראה לך כבדה, קשה ולא מתקבלת. הכל כדי ש"ואל ישעו בדברי שקר" - שלא תקשיבי ל"שקרים", כביכול, שהצדיק רוצה לספר לך ולגאול אותך.

יש כאן עוולה נוראית שעושה לנו הגזלן הגדול, היצר הרע. הוא מצייר לי את דיבורי האמת של הצדיק כאילו הם, חלילה, שקר. ההתחזקות עוברת לי מעל הראש. אני לא מצליחה להאמין בה ויש לי גם כל מיני אסמכתות מהכתוב למה זה לא נכון. ואת השקר- שמסביר לי כמה אני לא באמת מסוגלת להשתנות "זו אני", הוא מציג לי כאמת הגיונית: "תהי ראלית"..." (שאלה על הדרך: מי את רוצה שייספר לך מי את? הצדיק או הגזלן?)

אבל האמת היא שהצדיק רוצה אותנו אנשים כשרים כמוהו ממש. וגם נותן לנו כלים מעשיים שמרפאים אותנו ריפוי עמוק ואמיתי.

רבנו הקדוש נותן לך דיבורי אזמרה מופלאים שאומרים: "נשמה יקרה, יש בך טוב מוחלט גם בתוך מצבי הקצה שאת בטוחה שהגעת אליהם, יש תקווה" כשאת פותחת את הלב שלך לשמוע. כבר מתחולל בך שינוי.

לפעמים היה עובר עלי כזו אטימות הלב. ואז הייתי שומעת את אזמרה היומית כמו שבולעים תרופה: לא חושבים הרבה, שותים כמה ליגמות מים, בולעים את הכדור ונותנים לו לעבוד. וזה תמיד עבד. אם לא מיד, אז לאחר זמן.

משהו מתעורר בפנים ואומר לך. אם השם רואה את הטוב שבי - זאת האמת. ואם הוא מביט בי כך במבט טוב מי אני שאחשוב אחרת?

אט אט את מתחילה להבין שבעצם לא קורים כאן דברים מאוד דרמטיים. הטוב מגיע בנקודות, והנקודות הן הדרמה השקטה שלך, הם נצח!

כמובן שכל זה לא סותר את חשבון הנפש וההתבוננות על המעשים. אבל כשאת עושה חשבון חשוב לעשות אותו במבט של אזמרה שייתן לך כוח להמשיך ולא במבט של פרעה חלילה, שרוצה להשאיר אותך עבד עולם.

שנזכה ללכת עם אזמרה כמו שאמר רבנו הקדוש: "נאר אזמרה און נאר אזמרה!"

תסתכלי למרחוק/ צ'ר' 3: פאפא

בהשראת הסיפור המדהים של הבעטליר שצווארו עקום אני רוצה לתת לכן רעיון על חשבון בנק פתוח. תחשבי שיש לך חשבון בנק שפתוח לעשרים שנה בלבד. בחשבון הזה את יכולה רק להשקיע ולא למשוך כלום במשך עשרים השנה הקרובות. מה שתשקיעי- יישאר לך לאחר כך. מה תעשי? תכניסי, תכניסי ותכניסי, נכון? התקופה הנפלאה של גידול הילדים היא ממש בנק כזה. כמה שנים אישה יולדת? מגיל עשרים עד גיל ארבעים בערך. רק באלו השנים אפשר להשקיע בפרויקט הקדוש של גידול הילדים. מה שתשקיעי עכשיו יעמוד לך לדורי דורות של רווחים אינסופיים.

כשנדמה לך שאת רק עושה ועושה, מפזרת פקודות, מפרידה בין הניצים, תזכרי את הבנק הפתוח. את משליכה קולות למרחקים, לא רק לכאן ועכשיו. מה שאת עושה זה לעולם הבא שלך ושל ילדיך לדורי דורות. אומנם, העולם הבא שלך- כשמו כן הוא. כל הזמן בא אלייך, כבר עכשיו את נהנית מהבונוסים מהשקעותיך. תמיד אני מתפעלת מהנשים הצדקניות שמלאות שמחה בערב שבת הגדול אחרי שכה התייגעו במהלך השבוע בקרצוף ושפשוף. איך יש להן כוח? כל כך הרבה עומס יש על האישה היהודיה. היא זו שמעמידה את השבתות, החגים, ומה לא בעצם? אז למה היא כל כך זורחת? היא צריכה לרצות רק מיטה ולישון! אבל לא. כמו יהלום שכול שיותר מלטשים אותו כך הוא זורח ומאיר, כך האם היהודיה. היא התאמצה לכבוד השם. עשתה את הפעולות הנכונות.

החינוך שלך רחב ממה שאת יכולה לדמיין. כשהילד רואה כל שנה ט"ו בשבט, ערב פסח, עוגות גבינה בשבועות, סליחות באלול וכו'... הוא יזכור את זה. "אצלנו בליל הסדר סיפרו את הסיפור הזה כל שנה", "אמא הייתה מכינה עוגת דבש מיוחדת לפני ראש השנה". "כשהייתה שקיעה מיוחדת- אמא קראה לנו לבוא ולהתפעל מיופי הבריאה". "הוי, הארטיקים השווים ששמרנו במקפא ואכלנו בחדווה בארבע לפנות בוקר אחרי שעבדנו ועבדנו לפסח..." הדברים שחוזרים על עצמם חוזרים עמוק לילדים, דברים טובים זוכרים. כשהם יבנו את ביתם- זה ילך איתם. ומידה טובה מרובה מכול הטעויות שעשינו בדרך. לכן איננו צריכות להתייאש. נחשוב על המרחק.

מה הם ספגו כאן בבית, אילו מתנות הם ייקחו איתם לחיים. יש לי חברה שיש לה כמה בנות. כולן התקבלו למוסדות מעולים בלי בעיה. אך את הבת הקטנה לא קיבלו לכיתה א'. חצי שנה של ייסורים והשתדלויות ובעיקר- תפילות עברו עליהם, הם אפילו נסעו ליום תפילה מיוחד אצל רבי שמעון. בסופו של דבר קיבלו את הבת. לאחר כמה זמן היא אמרה לי: "אצל הקטנה, הכול היה כל כך חלק, שלא הייתי צריכה להתפלל על כלום, אז עכשיו השם התקיל אותי בקושי שאתפלל על העתיד שלה, שאשמור גם לה תפילות!" (הערה ביניים חשובה: כדאי לשים לב. אם יש קושי ברישום של ילדים, שהיום, עם גידול האוכלוסיה נפוץ מאוד ולא דווקא בבתי בעלי התשובה, זה ההורה מול בורא עולם. אלו ייסורים שנתנו להורים כדי שיתחזקו בתפילה. אין צורך לערב את הילדים. לא צריך לפתח בלב טינה למנהלי המוסדות, ועדיף את כפרת העוונות ברישום הילדים, מאשר להתייסר בבתי חולים ובתי משוגעים חס ושלום...)

כמה חשובה היא ההסתכלות למרחוק! הרבנית ימימה מזרחי סיפרה על כך משל יפה. משל לציפור שרצתה להעביר את גוזליה את הנהר. נטלה את הגוזל הראשון ואמרה לו: "האם כשתהיה גדול ואני אהיה זקנה תעשה בשבילי מה שאני עושה בשבילך עכשיו? צפצף הגוזל ואמר: ברור ברור! "טיפש שבעולם!" אמרה. הניחה אותו מעבר הנהר. לקחה את הגוזל השני בפיה ושאלה גם אותו. ענה: "בוודאי אמא". גם לך אין הרבה שכל", צפצפה האם. וכך המשיכה להעביר את כולם, וכולם עונים פה אחד את אותה התשובה. עד שהגיעה לגוזל השביעי והאחרון שענה לה כך: "אמא, כשאת תהיי זקנה, אעשה לגוזלים שלי מה שאת עושה בשבילי עכשיו". "הו!" שמחה האם. "אתה הגוזל הכי חכם שלי!"

יהי רצון שנזכה להרבות בתפילות עבור הילדים שלנו כי זאת עיקר ההצלחה שלנו: הקניית דעות וערכים לילדנו שילכו איתם לכל מקום אליו יגיעו. לא משנה מה יהיו בחיים: דתיים, חב"דניקים, חרדיים, מתנחלים...

המידות הטובות והערכים הבסיסיים שהנחנו להם יליו אותם לביתם שלהם. הלוואי ונזכה לגדל כל בנינו ובנותינו על דרך הישר והטוב, אמן!

חינוך בחיור
צ'ר' 3: פאפא

רוצה עכשיו/ צ'ר' 10-16

בלאד! לא עכשיו! נאכנישט! עוד מעט!
מילים אלו תמיד גרמו ליצור הצנוע והנימוסי, לילדה הטובה ירושלים, לבת השקטה, לזאת שעוזרת בשמחה ומוציאה את האחים לגינה, לקפוץ מזעם. כי באמת הפיוז שלי היה רגוע באופן קבוע. עד שמילה אחת מהנ"ל נאמרה לכיווני. לא אהבתי תהליכים. הם הוציאו אותי מהכלים. חתונה של אחות? אין לי כוח לחכות! מבחן ארצי חשוב? לא יכולה לחכות שוב! מפגש חברות בשבת בצהריים? איך אשרוד עוד יומיים? עכשיו! רציני עכשיו! תסכמנה איתי שאי אפשר לגדול כך. איפה אמא שתסביר ותטיף על סבלנות? התחתנתי מוקדם. החודש אחרי החתונה היה טוב. בחודש השני העניינים החלו לחרוק. בחודש השלישי המצב הסתבך, וכך המשיך והתדרדר למשך... עשר שנים. אי אפשר לפרט מה קרה. זה ארוך מדי. זה כואב מדי. ירדנו לשאול תחתיות. התדרדרנו רוחנית, כלכלית, רגשית... רק ילדי המקסימים היו אלו שהכריחו אותי לחייך - ואז לבכות על עתידים שהיה נראה מר. חלמתי על בית יציב, על קדושה ושלוש בית. זה נראה בלתי מושג. היה שלב שהפסקתי לחלום. היועצים יעצו על סבלנות. אמא נגבה לי דמעה והבטיחה ששווה לחכות. אני זעקתי, בעטתי, בכיתי. סבלנות? לחכות? עכשיו! רוצה עכשיו! אתם לא רואים שאני נקרעת? שעוד מעט ואין את מי להציל? השם הטוב לא עזב לרגע. הוא תמיד שלח כוח והציץ עלינו בין החרכים. כי אחרת לא הייתי פה.

אחרי עשר שנים קרה הנס. ערב ר"ה. בשנה הזאת הנסיעה לרבנו הייתה כרוכה בקשיים ומסירות נפש. שנת הקורונה הזכורה לכולם. בעלי הגיע לאומן בדרך ניסית, כשחזר השינוי התחיל. אי אפשר לשים אצבע על מה שקרה. שום הסבר מדעי או שכלי לא יוכל להגדיר זאת. אבל היה ברור שבכוח רבנו יצאנו מהשואל. הוא זה ששלף אותנו משם. פתאום קול התורה התחיל להתנגן בבית. פתאום ראינו רק טוב. התחלנו חברותא בספרי רבנו. הסתובבנו שיכורים מאושר. המציאות נהפכה ליפה יותר מכל חלום ורוד שחלמתי אי פעם.

כל התפילות, הדמעות, הסבלנות הוכיחו את עצמם. נשאר לי להסתכל לאחור ולראות בחושי כי עשר שנות הזוועה היו בעצם מתנה. כי כיום אנחנו חיים כזוג טרי וצעיר עם עשר שנות ניסיון...

בימי ספירת העומר אנו סופרים ומחכים שבועות ארוכים. נעזרים בהמתנה. יודעים: הסבלנות היא מתנה. אי אפשר ברגע אחד להגיע אל הקדושה. אי אפשר ברגע אחד להפוך מעם של עבדים לעבדי השם. לאט אבל בטוח נגיע אל האור והטוב.

יהי רצון שנזכה!

טיט ולבנים
על מעשים ורצונות
שבונים עולמות

מול השמיים הפתוחים בקצה היישוב, גרים משפ' ד'. הם במירון כבר ארבע שנים ומודים לבורא עולמים על הזכות. עתה, לקראת יום ההילולא אהובה ד' משתפת אותנו איך זה לגור ליד רשב"י הקדוש וגם כתובנות חשובות שכדאי לכולנו לשמוע.

אברהם, איך זה קרה? איך פתאום באים לראות בארץ?

אנחנו בעלי תשובה כבר 20 שנה, ב"ה. בהתחלה גרנו באזור מאה שערים, בלב ליבה של היהדות החרדית. עם הזמן מכל מיני סיבות זה לא התאים לנו יותר. החלטנו לעבור לגור ליד המשפחה. עברנו ליישוב קטן ומעורב. היו למקום יתרונות, אבל אני סבלתי מאוד. לא מצאתי את עצמי כלל. אומנם בנינו את עצמנו כמשפחה בתוככי הבית (כשבחוץ אין בנמצא שום חיזוק חיצוני, חייבים לחזק את עצמנו בעצמנו) אך החיסרון היה זועק ממש. התפללתי יום יום לה' שיוציא אותנו משם, שתבוא גאולה ונגור במקום עם חברה מתאימה. יום אחד עלה הרעיון לעבור למירון, אך לא הצלחנו להגיע לכלל החלטה. שנתיים התפללנו על זה. עד שבבת אחת הגיעה בהירות. בסוף היישוב, היכן שמתגוררות משפחות רבות בשכירות, השכרנו בית קטן. ומאז אנחנו כאן. קרובים בגוף, מתפללים להיות קרובים גם בלב.

כ"ה יום ה' 1137

כמעט כל יום. בעיקר לתפילת שחרית. אני מגיעה למקום הקבוע שלי בזמן הקבוע לתפילה ומנסה להתחבר לצדיק ולאור שלו, כל יום מחדש.

אלף בית בית ה' 1137

ברוך השם, זאת זכות ענקית. אבל יחד עם הזכות למדתי לימוד חשוב. הרבה פעמים כאשר בן אדם נקשר למקום, הוא מרגיש 'בעל בית' עליו. יש לו תובנות ודעות, הוא רוצה להגיד ולהשפיע. זה הטבע האנושי. בציון רואים את זה הרבה. צריך לדעת שהצדיק הוא 'בעל הבית' של המקום ולא אנחנו. גם אם אנחנו גרים במירון ומכירים כל פינה בתוך הקודש פנימה. כשנכנסים אליו צריך להוריד ראש. מה שיתנו לי מהשמיים - יהיה לי. מה שלא ייתנו - לא יהיה לי. אם יזכו אותי להתפלל - אתפלל. אם לא יזכו - הפה יישאר סגור על מסגר ובריה. כשאני נכנסת אליו אני מנמיכה ציפיות. מורידה ראש. מכינה את עצמי לקבל באהבה את כל מה שיקרה לי בפנים. לפעמים אני מתפללת. לפעמים הפה לא נפתח ואני יושבת ומחכה. לפעמים אני פותחת ספר ומתחזקת. לפעמים שיחת חברות נפתחת. לפעמים פשוט כלום. אני באה, עושה סיבוב וחוזרת הביתה. אבל תמיד - כל מה שקורה שם בפנים - זה טוב קדוש. תמיד זאת המתקה. זאת האמונה בצדיקים. אמונה בלי כוחנות. אמונה עם הכנעה. צריך הרבה עבודה של הכנעה כשנכנסים לצדיק הקדוש הזה.

אלף בית ה' 1137

לפני שנתיים בל"ג בעומר זה היה מזעזע לגמרי. היה נראה שהסטרא מנהלת את האזור, את הקדושה. מי יכנס, מי לא יכנס ומתי יכנס. אתה נמצא בידיים של איזה מגבניק ערבי. הייתי בשיברון לב אמיתי. בהתחלה רציתי להילחם, להגיד להם, לצעוק. אבל אחר כך הגעתי להכנעה. אני לא יודעת למה זה קורה. אבל זה שלך, רבי שמעון.

ובכל זאת, התקופה הזאת זכורה לי מאוד לטובה. זאת הייתה תקופה של ריחוק וקירוב בו זמנית. הרגשתי שההסגר סינן והעמיד את הדברים לדיוקם. מי שבא למירון רק על רקע חברתי כי "כולם באים", לא הגיע. מי שבא להצטלם אצל הצדיק, לא הגיע. רק מי שרצה להתפלל בא. כאילו רבי שמעון אמר: אתם תתאמצו להגיע, ותגיעו רק בשביל להתפלל. כל פעם בטפטופים הגיעו אנשים. אחד מבני ברק, אחד מירושלים. הייתי משקיפה על הציון, ובוכה... למה אני לא יכולה להיות בתוכו? אנחנו כאלו מוחשים. צריכים לתת נשיקה, לשים את הראש, להרגיש משהו, ופתאום יש את המרחק הזה. אבל זאת הייתה גם כזאת מתיקות, כזאת קרבת השם. הערגה והכיסופים שיצאו מהלבבות. ממש הלב והמעייין! רק מהכיסופים כבר נפתח לך הלב.

אלף בית ה' 1137

אלף בית ה' 1137

בזמן שקרה האסון, הייתי בתוך הציון. מצויה בעולם משלי. בד' אמות של תפילה. הבנתי שקרה משהו, אבל לא ידעתי מה. הציון התרוקן יחסית, השוטרים דרשו מאנשים להתפנות מהמקום. בגלל שאני תושבת מירון לא דרשו ממני לעזוב. כך נותרתי בציון מתפללת ומתפללת, מרגישה את המועקה לא יודעת עדיין לקרוא לה בשם, ולא מדמיינת אפילו את הממדים... בעלי כל אותו הזמן היה מחוץ לציון, עוזר לכוחות ההצלה ככל יכולתו. הוא ניסה ליצור איתי קשר, אך ללא הצלחה, לא הייתה קליטה. הבהלה גברה ככל שעברו השעות. רק לפנות בוקר חזרתי הביתה, כשיצאתי לעולם גיליתי שכולם מחפשים אותי בבהלה. חברות הסתכלו עליי כאילו

חזרתי מהעולם העליון "איפה את? כולם מחפשים אותך! כבר הזמנו זק"א".

אחרי שהבנתי מה גדול השבר עברתי משבר של ממש, בשבת שאחרי ל"ג בעומר לא הייתי מסוגלת להיכנס לציון. הרגשתי תחושות נוראות. בכיתי להשם, מבולבלת, לא מצליחה להירגע. המקום הכי מוגן בעולם, הציון הקדוש, איך נהיה למלכודת מוות נוראה? התפללתי בדמעות לבורא עולם שירחם עליי ויאיר לי את הנחמה שלו. זה לקח זמן עד שהגיעה לליבי התובנה: איך שזה היה, כמה רע שזה נראה - הכול זה רחמים. הכול זה חתיכת רחמים. אני יודעת שיש כל מיני ספקולציות על למה הגיע אסון מירון. אבל מעבר לכל הדין שהעולם מדבר, הלב שלי נרגע. התחדדה לי עמוק התובנה שרבי שמעון הקריב את היום שלו. הוא נתן אותנו במתנה לעם ישראל. הוא סבל ביזיון קשה. וכמו בתקופת הרומאים, עת רדפו אחריו, גם עכשיו הממשלה רודפת אחרי קודש הקודשים, מבקשת להצר את צעדי העולים לציון.

היום ברור לי, שאלו רחמים נוראים שאין לנו השגה כלל. רק צדיק עולם כמו רבי שמעון היה מוכן להקריב את היום שלו, את השם שלו, בשביל עם ישראל. מי יודע מה הוא ביטל מעלינו. והלוואי וכבר נזכה לרחמים גלויים, שגם אנחנו מבינים. שתתבטל הגלות הזאת ונזכה לגאולה השלמה.

אלף בית ה' 1137

אין לי מושג. אבל מה שברור לי ש: "כל מה שהם עושים בשביל עצמם עושים". כך אמר רשב"י על מלכות רומי וכך קורה גם היום. בכלל לא מעניין אותם האדם היהודי המתפלל. הם הורידו הכול. יישרו את כל היישוב. וכמו שהוא יצא נגד מלכות הרשעה אז, כך יוצא נגדם הצדיק גם היום. לכן אצלו מתרכז הכול. הסטרא יודעת שכאן היא מרויחה. כל חיילותיה נלחמים רק נגד הצדיק. אבל השם יעזור שנזכה להגיע. שהכול יתהפך לטובה.

אלף בית ה' 1137

אלף בית ה' 1137

אני לא יודעת. אנחנו אנשי הרגלים. נורא מהר מתרגלים. מצויים כל כך בחומר. ויש קהות חושים. אמונתך בלילות. אתה בא כי אתה מאמין בצדיק. אתה לא מרגיש. ההרגשים שאנחנו מרגישים זה לא אמת. זה דברים שאני מלבישה על הצדיק. כשאתה מגיע לצדיק ויודע שאתה בידיים שלו, זה משהו מאוד חזק. כמו שאמר רבנו על עניין ראש השנה. העיקר זה לבוא. כן יאכל לא יאכל. כן יתפלל לא יתפלל, העיקר יבוא. אני עדיין מרגישה את הכיסופים. אם יוצא שלא הגעתי כמה ימים, אני כבר מתגעגעת... הלוואי ונזכה תמיד להתגעגע.

שיחת חברות

שאלנו נשים צדקניות מצפת עיר הקודש: 'מהו רבי שמעון בשבילך?' העיניים שלהן נצצו. ובשבילכן, הן מצאו את המילים.

היבנות ג' ארצות לזכרונן ארבעים עשרת ארצות:

התגוררנו שנים רבות בירושלים וכשהייתי נוסעת לרבי שמעון, כל הדרך הלב שלי ריגן וצהל: רבי שמעון! הנה אני מגיעה אליך! התפילות שהיו לי שם היו עד לב השמיים. כל כך התרגשתי מהזכות. הייתי יכולה להתבונן שעות במתפללות. לבקש בדמעות עליי, על משפחתי, על כל עם ישראל. כשהגענו לצפון לא הייתה מאושרת ממני. עתה אוכל להגיע לצדיק לעיתים מזדמנות. אהיה קרובה לקודש פנימה מתי שרק ארצה. להפתעתי יחד עם הקרבה הפיזית, הלב הלך והתרחק. אורח לא קרוי ו'הרגל' שמו התאזרח בליבי. הכיסופים נעלמו, והחגיגות שבמעמד גנוזה. ואני התחלתי להתגעגע... להתגעגע לטעם המתוק של הגעגועים שהיו לי אז...

תורה, אלה הארצות היוצא ארצות:

רבי שמעון בשבילי זאת נקודה של שפיות בים החיים הסוער. זאת התזכורת שיש טוב נצחי. ויש צדיקים שעברו את העולם מלא המהמורות האלו בשלום וגם לנו יש תקווה. כשהייתי לפני אחת הלילות, הרגשתי תחושות קשות מאוד. במקום שבח והודיה על כל הטוב אשר גמלני, נשמעו מפי תלונות וטרוניות. זאת לא הייתי אני האמתית. זאת הייתי אני הסובלת. באתי אליו, ו'אמרתי' לתינוקת הקטנה שעדיין לא נולדה. 'את יודעת? שמעת מאמא הרבה תלונות, נכון. אבל כאן טוב. מרגישה קטנטונת? ואני מבטיחה לך שאביא אותך לכאן ממש, לצדיק הקדוש הזה, כשתיוולדי בשעה טובה ומוצלחת'. וכמו הד לדברי שירה אדירה נשמעה הישר מעזרת הגברים: "ברך בניך בקרבך, ברך בנייך בקרבך! יצאתי ממנו מאוששת ורגועה. התינוקת נולדה בשעה טובה ומוצלחת זמן קצר לאחר מכן, אמא בריאה ותינוק בריא. הודו לה' כי טוב. וכן, היא כבר באה עם אמא להודות...

התורה, למחורבות לרבי למוצאן בכל ארצות תורה:

מה זאת אומרת קשר לצדיק? יש גוונים רבים לביקורים שלי אצל רבי שמעון. לא תמיד הלב מתחבר. לפעמים יש גם ריחוק, חולשה ובלבול. אבל אני מתמידה להגיע. רבי שמעון הוא צדיק של כל עם ישראל. ותמיד כשמגיעים אליו מתרחשת המתקת דינים נפלאה. שמעתי פעם בהרצאה את אחד הרבנים הגדולים של ברסלב מספר על עצמו שהוא נסע עד מירון ובכוונה נתן רק נשיקה וחזר כל הדרך לירושלים, כדי להחזיר לעצמו שגם רק לבוא לתת נשיקה זה גדול וטוב...

אמת, לרביכה ללמה אמתניץ פאם בלבוז עפחות לכיוון ארצות:

קשה לי לדבר על הקשר לצדיק. איך אפשר לתאר את זה? להוריד דבר אישי כל כך למילים ומשפטים? אבל אני כן יכולה להגיד בכלליות שרבי שמעון בשבילי זאת תחיית המתים. היו פעמים שבאתי אליו על ארבע. לא ידעתי איך ממששיכים. נגמר לי הכוח. אני נכנסת לקודש קודשים פנימה, ופורקת את הכאב על המצבה הכחולה. מספרת הכול, מרוקנת הכול. ורווח לי. ההתחדשות הזאת, התדלוק הפנימי שגובר שם בפנים, קורה לי רק אצלו. לא יודעת אם נצליח להגיע אליו בל"ג בעומר, הלואי שכן, אבל אם יגבהו המניעות חלילה, אני רוצה לספר לנשים היקרות שהכוח של הצדיק גובר בחודש אייר. זה החודש שלו. גם אם לא מצליחים לבוא בל"ג בעומר, תבואו עכשיו. יש לכן חודש שלם, תתפסו יום ותבואו לצדיק!

צדקת ארצות רבצתה פרטית

ארצות ארצות:

קשר לצדיק? אצל רבי שמעון זה סיפור תמידי. אני רואה שם השגחות פרטיות מדהימות.

באחת הפעמים שישבתי אצל הצדיק הצטערתי שאין לי פרוטה לצדקה ראויה לשמה, אני רוצה לתת שטר גדול לכבוד הצדיק ולא רק חצי שקל, שתיים או חמש... לכן פשוט התפללתי לתת צדקה ברוחב לב.

תוך כדי תפילה אני מרגישה טפיחה על גבי. אני מסתובבת, אישה חילונית רחוקה למראה עמדה מאחוריי (למרות שאצל רבי שמעון כולם קרובים, אהובים ויקרים) "סליחה" היא אמרה לי, "אולי אני יכולה לתת לך את השטר הזה שתנני בשבילי לצדקה?", מצמצתי בעיניי בפליאה ולקחתי את השטר הכחול. בשמחה גדולה העברתי את השטר לכתובת המתאימה.

יחל לעולם אס עם רב צלצלת ארצות:

כל שנה אנחנו מגיעים לרבי שמעון עם כל הילדים. הייתה שנה שהייתי עייפה, מפורקת ממש. התינוק לא ישן בלילות, הרגל שלי כאבה מאוד והייתי צריכה טיפול רפואי. כך עולים? אבל הצדיק הזמין אותנו, אז הגענו. בעלי לקח את הילדים ואמר לי: "קדימה, תוךך!" התחלתי לדדות את העלייה כשבתוכי נשמעים קולות מגנים: ככה? לצלוע עד למעלה? מה את עושה כאן? לכו לנוח, תראי באיזה מצב את! ממש לא הרגשתי שיש לי כוח להוציא מהפה אפילו מילה. עמדתי שם. השוטרים העבירו את כולם פנימה. נכנסים לציון ויוצאים מהצד השני. רק ההסתכלות על הנשים הצדקניות המתפללות ברגש חיממו לי את הלב, והפה התחיל להיפתח! לא האמנתי שיצאו ממני כאלו דיבורים בחמש דקות שנתנו לי. כזאת דקות נפלה עליי! רגע לפני שהוציאו אותי השוטרות הזכרתי שתי חברות שהיו צריכות ישועה והרגשתי שהתפילה שלי התקבלה (ואכן כך התברר לאחר מכן). כשאני בעצמי זריתי בצד השני של הציון, קלטתי שאני הולכת רגיל. הצליעה נעלמה. במקום העייפות והטשטוש נכנסה שמחה, יצאתי חדשה.

חי רוטל ומזל טוב!

רוטל מספרת:

כל שנה אנחנו מקימים מספר אוהלים בקצה היישוב מירון. קבוצת משפחות מגובשת שבאים לשהות אצל הצדיק מספר ימים לפני ההילולא וביום ההילולא עצמו. ניגוני מירון העלזים שמתנגנים בליבנו עוד לפני שהכלייזמר הראשון מגיע, מספרים לנו יותר מכול שאנחנו עושים את המאמץ הזה מכול הלב. כי להקים מאהל אצל רשב"י הקדוש אינו דבר קל. להעמיס את הבית למזוודות. לסחוב מזרונים ושקי שינה. להצטייד במוצרי מזון, מנגל, כירה קטנה לבישול מהיר, סירים ומחבתות. לא לשכוח משחקים ובימבות לילדים. ובעצם להקים בית בזעיר אנפין. בית שאמור לספק עבורנו את כל ההצטרפויות לחצי שבוע ויותר והכול, בל נשכח, בתנאי שטח עסיסיים...

בשלושת השנים האחרונות המצב בארץ לא אפשר להגיע. והשנה, עם כל התחזיות והגזרות המתחדשות על העלייה הקדושה כנראה שלא נזכה להקים את המאהל המופלא שלנו, אך אז לפני ארבע השנים, זכינו גם זכינו. וכך היה המעשה:

במהלך ההכנות האחרונות לעלייה קיבלתי טלפון. חברתי חנה זירוביץ הייתה על הקו ובקשה בפיה: "אולי אפשר לאחסן אצלכם במאהל את החי רוטל שקנינו? יהיה קשה לנו לסחוב אותו באוטובוסים ביום ההילולא, זאת כמות עצומה", "בשמחה, למה לא?" הסכמתי בחפץ לב.

חנה ובעלה מחכים שמונה שנים לילדים. השנה החליטו להביא לצדיק חי רוטל. סגולת ה'חי רוטל' מוזכרת בספרי הקדמונים כסגולה להיוושע בכול הישועות ובפרט בזרע קודש של קיימא על ידי השקיית והאכלת העולים בל"ג בעומר. 'רוטל' זאת כמות של שלושה ליטר. 'חי רוטל' הם 54 ליטר. כמות לא קטנה בשביל להיסחב עמה בשאטלים העמוסים של יום ההילולא. "תזכו למצוות, באמת, כבר התחלתי לדמיין את הבקבוקים נשמטים מהקרטונים הכבדים ומתגלגלים על רגלי העולים" הצטחקה "ביום ההילולא נגיע ישר אליכם, ניקח הכול ונחלק א"ה. אני מקווה לצאת כמה שיותר מוקדם".

נפרדנו בידידות והמשכנו להטעין את חפצינו על המכונית המשפחתית שהתנדדה קלות מכובד המשא.

עלינו מירונו. המקום 'שלנו' חיכה לנו. עבודה רבה עמדה לפנינו. הגברים הוציאו כלי עבודה. הנשים שמרו על הילדים וניסו לארגן ארוחה

קלה. לקראת הערב האוהלים הוקמו כולם, אפילו ערסל נחמד התנוסס לתפארת ב'חצר' המאהל. סוף סוף נפשנו מעט. כשכבר תכננו לאסוף את הילדים פנימה, ולהשכיב את כולנו לישון, נשמע קול חריקה. טנדר לבן הגיח מאי שם. מתוכו קפץ ר' אוהד זירוביץ, נמרץ ועלז ואוחז בידו שתי קופסאות קרטון ענקיות מלאות בקבוקים וטרופיות. "אין מילים, תודה על החסד הזה, איפה להניח?",

איפה באמת? לרגע נאלמנו דומיה. באוהלים הקטנים שלנו אין מקום מיותר. אבל בחוץ חם, וגם הכבודה עלולה חלילה להיזק. בעלי הראה לו את האוהל הפנימי, שם השתכנה משפחתנו. "עכשיו יש לנו שולחן", שמחו הילדים וכיסו את "ההר הנוזל" שהתמקם בפשיטות בירכתי האוהל בסדין פרחוני. מבטחים לא לפרק אותו

"אמר שִׁיחָהּ כְּמָה מַעֲשִׂיּוֹת מְאֻנְשֵׁי
שְׂמָלְ אֶחָד וְאֶחָד יִסְפְּרוּ הֶרְבֵּה מַעֲשִׂיּוֹת"
תמונות חיים

אפילו קצת, גם

אם ירצו עד מאוד לחזות בטרופיות... ל"ג בעומר פרש עלינו את כנפיו המשמחות. הדרכים פקוקות עד להתפקע. אוטובוסים בשרשרת אינסופית מעלים ומורידים נוסעים. לאורך ולרוחב העלייה לציון נראה מרבד אנושי של כל עם ישראל.

נראה שהשנה עמוס במיוחד. אך אנחנו במאהל. יש לנו מקום. בית. פיסה משלנו בתוך ההמולה. אנחנו עם הצדיק מתחילת היום ועד סופו. מתחברים לאור הגדול של סודות התורה שזורח ומאיר על כל יושבי הציון. תפילות, לימוד, סעודות לכבוד הצדיק, שעה רודפת שעה. הבעלים בציון, הנשים מתחזקות יחד והילדים משחקים עם החברים בחצר, נזהרים לשמור על חוקי הבטיחות שאנחנו משננות להם ללא הרף. שכחתי לגמרי מחנה, מהשולחן הנוזלי המכוסה עדיין, וממכשיר הפלאפון שלי שהיה קבור אי שם בתוככי האוהל.

השמש נסתה למערב. התפילה, שאותה רדפתי מהבוקר, הבהבה אליי איתותי מצוקה. עוד רגע והיום פונה- נעלם, אני חייבת לחטוף אותה מהר. נטלתי את הסידור בידי. "אמא! כל הזמן מתקשרים" בתי קיפצה מעם האוהל עם הנייד המצפצף ועצרה את הסידור מלהיפתח. "הוא היה מתחת לשמיכות, ורק בגלל ששחקתי שם

שמעתי אותו". 32 שיחות שלא נענו, דיוווח המכשיר בלי להתבלבל. מי המתקשר? חנה! באחת נזכרתי בכמויות המשקה הממתנות לישועתם. מה קורה איתם? למה הם לא באו לקחת את הכבודה הנוזלית הזאת? עוד רגע ונגמר היום הגדול!

אני מתקשרת. חנה עונה לי, כמעט נבלעת בניגוני מירון הסוערים. הם בקצה השני, ליד הציון. רחוקים מאתנו מרחק חצי שעה אולי יותר עם כל ההמון הממלא את היישוב. כמה רצו לזכות לחי רוטל, ואיך ככה יפספסו הכול? "ומה עם הסגולה, רוטל?" קולה רועד, כאוב.

"יש סיכוי שתחלקו אתם בשבילנו? בבקשה בבקשה... הפקק האנושי הזה לא ייתן לנו להגיע לקצה היישוב! אין לנו כנפיים לעקוף את כולם, ויש רק חצי שעה לשקיעה!", אני עייפה ויגעה אחרי יום פעילות ל"ג בעומרי עם חבורת ילדים פעילה במיוחד, אחרי כמה ימי שטח מאתגרים. כל מה שרציתי היה להתפלל בשקט. אבל חברתי נשמעה במצוקה של ממש. לחלק כמות כזאת באפס כוח? איך אפשר? לסרב לחברתי היקרה? ממש לא שייך.

קמתי ממקומי, יודעת שיש רק אחד שיכול לעזור לי עכשיו. את התפילה שלי ניקזתי לבקשת כוח. כן, מעל הטבע יחולקו כאן הבקבוקים והטרופיות. התחלתי לאתר את ארבעת ילדי ששיחקו בקרבת מקום.

"ילדים!" החבורה שלי הזונקה באחת, מביטה אליי בעיניים שואלות. "יש לנו משימה לחלק את 'השולחן' האורח שלנו, הוא צריך להגיע לכמה שיותר יהודים טובים וצמאים שבאו לצדיק". העיניים שלהם הוארו באחת. להם אף פעם לא נגמר הכוח. במיוחד לא לאטרקציות בדבר חלוקת חי רוטל בשלושים דקות. בעלי, שהיה באורך נס בקרבת מקום, נקרא אף הוא לדגל.

וכבר כולנו שקענו בעשייה בהולה. הילדים הגדולים חיפשו שקיות זוטרות באוהלים, מעמיסים לתוכם את השתייה ויוצאים ברגליים קלות לתוך ההמון שעדיין על ההר. אני נגררתי עם שני הקטנים שהתעקשו גם הם לאחוז בשקיות המלאות לכניסה ליישוב. אנחנו מחלקים ומחלקים וה'חי' עודנו איתנו. לא נגמר. "אמא, כבד לי!", הקטן בן הארבע מניח את השקית המלאה על הארץ ומתיישב אחריה. אני מרימה אותה, וממשיכה לחלק. בעלי נותן לעוד חברים חבילות לחלוקה.

אנחנו מחלקים כמעט בלי נשימה. נלחמים בדקות האחרונות שנותרו. התפילות שתכננתי להעתיק למרומים שוקעות יחד עם גלגל האש הזוהר. מי זוכר משהו בכלל? חסד לימן, חסד לשמאל. חסד לצפון, דרום, מזרח

תפילה ל"ג בעומר

למען נזכה לעשות מהתורה תפילות נעתיק התפילה הנוראה שחיבר מורינו ר' נתן ז"ל שלא תשתכח תורה מאיתנו, מתוך הספר הקדוש והנורא ליקוטי תפילות תניניא מ"ז, שאמר על ספר זה שנכתב ברוח הקודש, וכל מי שיבוא לשמים ויאמר שלא היה יכול להתגבר על יצרו, יאמרו לו למה לא אמרת התפילות האלו בכל יום, כי איך עבר עליך יום ללא אמירת תפילה מליקוטי תפילות, שעל ידם היית נעשה איש כשר, וכל אחד ממש יכול למצוא עצמו בתוך תפילות אלו.

והנה תפילה זאת מיוסדת על פי הסוד הנורא שגילה (רבינו ז"ל) על גדולת רשב"י ז"ל, שהבטיח לישראל שלא תשכח התורה על ידו כי בזוהר דא יפקון מן גלותא, ע"ש בתחלת הספר, ומה טוב לאומרה על קברו הקדוש של רשב"י ז"ל, מי שזוכה לבוא לשם, אך גם בכל מקום האומרה לא הפסיד, כי התפשטות נשמת הצדיק הוא בכל העולם כמובן בזוה"ק:

אחד כפי מה שנוגעים הפגמים במקום שנוגעים כפי שרש נשמתו, ומכל שכן וכל שכן מה שפגמתי בכל הימים שעברו עלי מיום היויתי עד היום הזה, (ובפרט וכו') מי יוכל לספר, מי יוכל לשער, מה אדבר מה אתאונן, מה אומר מה אדבר ומה אצטדק:

רבונו של עולם, תן בלב הצדיק הקדוש והנורא הזה (אם יזכה להיות בא"י על קבר רשב"י) יאמר: השוכן פה) ובלב כל הצדיקים אמתיים לבל יסתירו פניהם ממני, ויעמדו בעדי למליצי ישר, להפוך בזכותי ולבקש ולמצא בי נקודות טובות, ומליצי טוב בעדי שתקרבני אליך ברחמים, ותתן בי לב חדש ורוח חדשה תתן בקרבי, שאזכה להתעורר מעתה באמת לשוב אליך באמת ובלב שלם אי שמים הפגינו בעדי, כל בעלי רחמים ורחמיהם חמלו עלי כל שוכני עפר העתירו בעד מטבע "בין מצולה ואין מעמד" כמוני:

רבי רבי שמעון בן יוחאי, זכרו זאת ותשימו על לב, שזכינו בדורות הללו לשמע נפלאות נוראות גדלתכם איך מרמז בתורה שעל ידכם לא תשכח התורה, כי הפסוק שהבאתם ראיה ממנו, שהוא כ' לא' תשכח מפ' זרעו' הוא סופי תבות יוחאי, ושם הקדוש בעצמו מרמז בפסוק "עיר וקדיש מן שמיא נחית" אשר אתם לבד יודעים סוד דברים האלה, אתם לבד יודעים גדלת ההבטחה שהבטחתם לישראל שהתורה לא תשכח מישראל על ידכם, ואיך משה רבנו עליו השלום נבא על זה בתורתו הקדושה מקדם. על כן באתי להזכיר, נא רבותי הקדושים, חמלו עלי ואל תסתכלו על כל הרע שעשיתי מעודי עד היום הזה, במחשבה דבור ומעשה, אשר המריתי אמרי אל ועצת עליון נאצתי אל תביטו במעשי הרעים, ואל תעשו עמי כחטאי, ואל אקוץ בעיניכם, על אשר זה כמה אשר מעוררים אותי באלפים ורבבות רמזים והתעוררות, ובכמה מיני עצות נכונות בכל יום ובכל עת, להתקרב להשם יתברך, ואני בעצם קשיות ערפי קלקלתי ופגמתי בכל זה, ולא הטייתי אזני ולבי לכל זה חסו עלי ואל תשיתו לב לכל זה, ואל יחר אפכם בי חלילה, רק תחשבו מחשבות עוד מעתה לבל אהיה נדחה מהשם יתברך ומכם חלילה, כי עדין "אין מעצור ליהנה להושיע" גם בעת הזאת, כי אין לי שום כח עתה אלא בפי לבד, וגם זה מאתו יתברך אשר לא עזב חסדו ואמתו מעמי, ונתן כח ליעף כמוני, לדבר עתה מעט דברים האלה.

ועל זה תמכתי יתדותי, שתרחמו עלי ותעשו את אשר אצפה לשוב באמת להשם יתברך (ולבא לארץ ישראל מהרה בשלום, ולדבר כל זה ויתר מזה שם על ציון שלכם הקדוש), ויהוה הטוב ברחמי ישמע תפלתכם ויעזר ויגן ויושיע אותי ואת כל ישראל למענכם, ויחזירני בתשובה שלמה לפניו מהרה, ויאחזני ולא ירפני, ואל יעזבני ואל יפשיני בשום אפן, עד שאצפה לשוב אליו באמת, ולהיות כרצונו הטוב מעתה ועד עולם, ולתקן בחיי את כל אשר פגמתי, בכח זכות הצדיקים אמתיים, אשר עליהם לבד אני נשען לסדר דברי אלה לפנייהם ולפני השם יתברך, בעל הרחמים יודע תעלומות "יהוה יגמר בעדי, יהוה חסדך לעולם מעשי ידך אל תרף, הוציאה ממסגר נפשי להודות את שמך, בי יכתירו צדיקים כי תגמל עלי":

אשרינו מה טוב חלקינו בהילולא

דבר יוחאי ומה נעים גורלינו

בזכות אדונינו בר יוחאי!

רבי שמעון בן יוחאי עיר וקדיש מן שמיא נחית, בוצינא קדישא, בוצינא עלאה, בוצינא רבא, בוצינא יקירא, אתם הבטחתם לישראל שלא תשתכח התורה מישראל על ידכם, כי בזהר דא יפקון מן גלותא, ואפלו בתקף ההסתרה שבתוך הסתרה בעקבות משיחא באחרית הימים האלה, הבטחתם שאף על פי כן לא תשכח התורה מפי זרענו, כמו שכתוב: "ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא על כל אשר עשה, ועתה השירה הזאת לפניו לעד כי לא תשכח מפי זרעו".

והנה עתה הגיעו הימים אשר אין לנו בהם חפץ, כי ארץ עלינו הגלות ומשך עלינו השעבוד, ובכל יום אנו הולכים ודלים, ומטה ידנו מאד "כי אזלת יד ואפס עצור ועזוב" כי נשארנו פיתומים ואין אב, ואין מי יעמוד בעדנו. והנה בתקף סוף הגלות המר הזה, וכבר התחיל להתנוצץ התנוצצות משיח מימי האלהי הא"י זכר צדיק לברכה, ועמך בית ישראל משתוקקים ומתגעגעים מאד להשם יתברך, והכל חפצים לראה את שמך בהשתוקקות נמרץ ונפלא אשר לא היתה קזאת מימי קדם "הקיצותי ועודי עמך", באתי עד קץ כל הדורות ועודי עמך עדין אנו אחוזים בך, ומשתוקקים לעבודתך בכלות הנפש.

אבל אף על פי כן, גם גדל רחוקנו ממך בעתים הללו הוא גם כן בלי שיעור, כי טבענו בין מצולה ואין מעמד באנו במעמקי מים ושבילת שטפתנו וראה את עמך ישראל מרודים מאד, אשר אי אפשר לבאר ולספר גדל התגרות הבעל דבר אשר התגרה בנו מאד, עד אשר הפיל אותנו מאד.

והנה אנכי בעיני מי אנכי לספר צרות ישראל, רק אתם לבד ידעתם את כל המעמד ומצב של ישראל באחרית הימים האלה. אך באתי לספר ולצעק עלי ועל נפשי, על עצם רחוקי מהשם יתברך, ועצם פגמי ועוונותי הרבים ופשעי העצומים, ו"על אלה אני בוכה עיני יורדה מים", כי אני יודע שום דרך איך להחזיר לי הכח דקדושה, ואיך לזכות לתשובה שלמה, ובאיזה דרך אתחיל לעזוב דרכי הרע ומחשבותי המגנות, ואיך ובמה אצפה לתקן קלקולים ופגמים כאלה "לא ידעתי נפשי, אנה אני בא", אנה אוליף את חרפתי העצומה, אנה אברח, אנה אטמן מפני בשתי וכלמתי, ואמר להרים פסונו ולגבעות נפלו עלי, אוי מה היה לי, אוי מה היה לי, "על כן אמרתי שעו מני אמרר בככי", אולי יחוס אולי ירחם, כי אין מעצור ליהנה להושיע גם אותי בעת הזאת, כי הרבה רוח והצלה לפניו, כמו שכתוב: "הן כל תוכל ולא יבצר ממך מזמה, ומי יאמר לך מה תעשה" על כן באתי לפני בפתח, רש דל ואביון, נגוע ומענה, מבלבל ומטרף עני וכואב, לצעק ולזעוק לפני הדרת קדשתכם:

רבי רבי רבי "אבי אבי רבב ישראל ופרשיו", נהירו דבוצינא דאורייתא, עוורה למה תישן", איך תוכלו לסבול צרות ישראל, קומו והתעוררו עם כל הצדיקי אמת להסתפל ולראות במרירות צרות נפשנו, "הקיצו ורגנו שוכני עפר", קומו ושינוי מכפל לסעדינו צדיקי יסודי עולם, קומו בעזרתנו בעת צרה הזאת, חוסו וחמלו על כל עדת בני ישראל, ובתוכם עלי החוטא והפגום המלא, חטאים מכף רגל ועד ראש אתם ידעתם "את כל התלאה אשר מצאתנו" מיום גלות הארץ עד הנה, כל מה שעבר על כלל ישראל בכלליות, ובפרטיות מה שעבר על כל אחד ואחד ובפרט מה שעבר עלי מיום שנאצלו ונבראו ונוצרו ונעשו נשמתו ורוחי ונפשי וגופי, כל מה שעבר עלי בכל גלגול וגלגול, ובפרט מה שעבר עלי בגוף הזה, כל מה שעברתי מעודי עד היום הזה, מה שאני זוכר עדין ומה שנושכח ממני, היספיקו כל אילי נביות לבאר ולספר אפס קצה מהפגמים שפגמתי ביום

מעבדה של תיקון המידות

במאמר הקודם למדנו שהיצר הרע עובד שעוה נוספות על פירוקם של בתים, ועל החשיבות של התפילה לשלום הבית, עוד טרם כל השתדלות אחרת.

הרצון שלך לתקן עצמך בכל תחומי עבודת המידות מזדמן לך בתוך הבית. מידות שחשבת שהן מתקונות בתוכך יתגלו כטעונויות תיקון. (תמיד חשבתי שאני בעלת חסד, למה כל כך קשה לי להכין לו ארוחת ערב? ומהי 'מפלצת הכעס' הזאת שמתלבשת עליי שוב ושוב, בתור בחורה נחשבת לסבלנית כל כך...) אך אם את יודעת שמטרתך בחיים היא השלמה עם רצון השם, את תעשי זאת בשמחה.

צריך לדעת שההתמודדות מול הבעל בבית היא קשה יותר מכל התמודדות בחוץ. אישה שתצליח להיות אישה ואמא נכונה בבית פנימה- תצליח אחר כך בקלות בכל מפגשי החברה והעסקים. אישה שתצליח להקשיב בבית- תקבל כוח להקשיב לכל מי שיפנה אליה. אישה שתרבה לחייך בבית- תוכל להאיר פנים לכל רואיה. העבודה בתוך הבית פנימה היא הכי בונה ומשתלמת. תמיד חשבת שאישה טובה היא זו שיוודעת לשתוק, להקשיב ולוותר? עתה- יתנו לך את כל התנאים להיות האישה הזאת. כשעמדת תחת החופה הבעת את רצונך לעשות רצון השם והשם רוצה בטובתך הנצחית. עתה הוא נותן לך את האפשרות להתקדם בעבודת המידות.

אין הדבר אומר שצריך להגיע לשלמות ביום אחד. כל עלייה, ותהא זאת עלייה המזערית ביותר- היא משמעותית. הגאון מוילנא אומר שיותר קל לגמור את כל הש"ס מלתקן מידה אחת. אם לא מתייאשים באמצע הדרך זוכים ובגדול. כל הצלחה אפילו הכי קטנה היא התקדמות נפלאה. להיות מושלמת? לתקן הכל? זה נפלא. אך לא זאת דורשים מאתנו. מאתנו מבקשים לחזור שוב ושוב על אותם הפעולות. להתחיל בכול יום הרבה התחלות חדשות. לחזק את עצמינו: אשרינו שאנחנו נשואות, כל יום בבית היהודי- הוא רווח נצחי!

בימינו מספר הגירושים הוא גדול. והסיבה: מתייאשים. לא מבינים את גודל המטרה, ממאנים להתמודד. אם היינו יודעות מהי מטרת הנישואים, היה לנו קל יותר להחזיק מעמד. מגיע לנו ישר כוח גדול- לא הפסקנו להתמודד! מי שבונה בית יהודי בדור שלנו מקיימת את מטרת הבריאה: להכין משכן לו יתברך כאן בעולם הזה. ונסיים בתפילה

בספר "ליקוטי תפילות", אשר בונה כל מה שצריך לבנות בנפש היהודי ישנה תפילה מיוחדת, תפילה ל"ד, בחלק ב', פסקה שלישית מהסוף: "ועל ידי זה יהיה נמשך שלום גדול בעולם, וברחמיך הרבים תשים שלום על עמך ישראל לעולם ותבטל כל מיני מחלוקת מהעולם, ותעלה את הכבוד מגלותו, ולא ירדפו עוד אחרי כבוד, רק כל אחד ירבה מהכבוד ויכבד כל אחד את חברו באמת, באהבה, באחוה ובשלום גדול. ונזכה כולנו אנחנו וכל חברתינו וכל עמך בית ישראל להשוות דעתנו יחד, ותיתן לנו לב אחד, ודרך אחד ליראה אותך, ולעשות רצונך ולשוב אלייך באמת לאמיתו.

ריבונו של עולם, אדון השלום, מלך שהשלום שלו. אתה יודע גודל ההתגברות וההתגרות שמתגברים ומתגרים בכל עת לקלקל את השלום בין החברים והתלמידי חכמים ובפרט בדורות הללו, עקבתא דמשיחא, וגם אתה ידעת כמה וכמה מזיק לנו המחלוקת והסכסוכים שהתעוררו על עצמך ישראל בחינם, בחינם ובפרט המחלוקת על הצדיקים והכשרים, ולפנייך נגלו תעלומות לב שאיננו יודעים שום איך לתקן זאת כי אם עליך אנחנו נשענים שתמשיך שלום ממקור השלום, ממוחין של ארץ ישראל."

כמה סיעתא דישימא צריך בשביל להמשיך שלום לתוך הבית. נרגיל את פינו לבקש מדי יום: "אנא אבא שבשמיים, תשכן שלום בביתנו, תהיה איתנו היום! שלא יקרו תקלות, שנעשה בשמחה מה שצריך לעשות..." כי כל פעם שהשלום שוכן על כנו- זהו נס. "עושה שלום במרומיו הוא יעשה שלום עלינו" יהי רצון שנוזכה לשלום בית אמיתי!

שלום בחיילך
אמן. ז. א. א.

על האוף' וה'ואו'

"ואני איני רוצה להוציא שום הכל ורוח [שקורין נשיפת אור החוצה] בהבלי עולם..."

שלום כולן! כאן רחל מהאגף לשפות בלתי פורמליות. כן, השתלמתי רבות בעניין וגליתי איך כולנו בלי יוצאת מן הכלל גם אלו שלא חוננו בחוש נדיר לקליטת שפות משתמשות רבות בבלתי פורמלית הלזו.

ולמה הכוונה? כמובן כדרכי אסביר, אנמק וכמובן איך לא? אביא דוגמאות מהשטח.

ישנם דברים שהם מעבר למילים. מצבי קצה של קריסה פנימית, התפעלות חורגת או סתם ניסיון נואש לשמור על הלשון לבל תתפרע. באותם הרגעים את חווה בתוכך תסיסה פנימית שמבעבעת בך או התפעמות רבת עוצמה, ובמקום לתמלל את החוויה את משחררת לחלל 'אוףףף' או 'וואו' רב תהודה בתוספת גלגול עיניים נואש כלפי שמיא. בפורמט של ההתפעלות זה מתבטא ב'וואוואו' עוצמתי עם התעגלות מקסימלית של שתי העיניים. המהדרות מוסיפות קימור חד כלפי מטה של השפה התחתונה ואז משחררות עוד 'וואו' צפונבונני קצרצר ואינטליגנטי: "אני אומרת לך זה היה פשוט וואו. אין, כאילו הכול היה שם וואו". או לחליפין כזה בעל אורינטציה מזרחית שנשמע יותר כמו 'וואי וואי' ושאר ההטיות.

דוגמאות?

היא חוזרת הביתה מהעבודה. הילדים חזרו עוד לפני. כל מה שהיא רוצה זה לאכול משהו בשקט. אבל הם 'אוכלים לה את הראש' וארוחת הצהריים משום מה לא הופיעה מעצמה על השולחן. בימין היא מפשירה אובייקטים קפואים מהמקפיא. בשמאל מרתיחה קומקום עבור בישול התוספת. וברגל מיומנת היא מפנה את המעבר מתיקי אוכל סוררים שנפלו בדרך אל המתלה.

זה אוף או וואו? מה הסאונד? משאירה לך לבחור.

התארגנתם ליציאה. הילדים לבושים כיאות עומדים הכן לשיגור על יד הדלת. קל-קו מודיע לך באישי שהאוטובוס יופיע עוד ארבע דקות. את מעבירה בידוק מהיר שכל אחד אוחד בצרורותיו הייעודיים ו... משהו פתאום קורה. הקטן צריך טיטול. הבינוני פישל פישול תלת-ממדי או הכי שווה: הרב קו פתאום נעלם ואיננו.

אוףףף! למה? למה? אני לא מלאך. מה רוצים מחיי?! רגע. אולי את יכולה קצת, רק קצת, לעקם את הצוואר?

לא. אל תתפסי את הגב חלילה, לא לזאת הכוונה. קבלנו מתנה מהבעטלר עקום הצוואר את היכולת לעקם את הצוואר. לא לחוות כל דבר שהעולם מייצר ברזולציות הכי גבוהות. הסוד הוא לייצר הבל קולני פחות גבוה בתגובה למתרחש וממילא לחוות פחות את הסצנה.

וכך זה עובד: הנמיכי בדציבל אחד את האוף'. הורדי קצת את דרגת הטורנדו של נשיפות ה'פפפפוו' המיואשות. את תרגישי אחרת, תנסי.

הלאה. מה גורם לך התפעלות? נוף עוצר נשימה? שיעור מחזק במיוחד? ואולי ליקוטי הלכות מאחה שברי לב ונפש? אני בטוחה שכן, אבל מן הסתם גם סט עוצר נשימה בגווני אביב קסומים לכלל השיירה? סלון עור חדש בעיצוב חדשני, או שמא מטבח מאובזר שחברה שלך (זו שתמיד עוקפת אותך בסיבוב) פרגנה לעצמה? אגלה לך סוד יקירתי. ההתפעלות כאן היא לא באמת פנימית-נשמית. אבל היא קורית לך. עובדה שהשתחרר לו כאן איזה 'וואו' רציני או 'פשששש' ארוך במיוחד. אז

מה אומרת? על מה את הולכת?

על מה את משחררת הבל?

מזמינה אותך באהבה לעמ' 2 לקרוא את קטע המעשייה של הבעטלר עקום הצוואר ולגלות מדוע דווקא צווארו העקום הוא ישר, שווה ונפלא עד מאוד.

מילתא
דשטותא

- המשך מעמ' 8 - חי רוטל ומזל טוב!

ומערב. "מי רוצה מים? אולי טרופית? אולי תיקחו שניים? מבטיחים לכם שזה מרווה וטעים, בדקנו" אנחנו משדלים את העולים האחרונים ואת היורדים המרובים ליטול מאתנו את השתייה. מדווחים לזוג הדאוג שמנסה להתקדם לעברינו, אך עדיין רחוק "שהחי רוטל שלהם עושה את דרכו לגרונות העולים, ובוודאי פועל ישועות עבורם ברגעים אלו ממש". הכוכבים נוצצים אלינו משמי מירון המתרוקנת כשהקופסאות התרוקנו סופית. "סיימנו" בעלי מתנשף בעייפות. "ברוך השם" אני מתנשפת אחריו. החברים שהגיעו עם הכוכב הראשון מתכבדים בבקבוק מים ושתי טרופיות אחרונות ששמרנו עבורם.

המאהל פורק. עיפים ומרוצים חזרנו הביתה. האור של הצדיק נכנס אלינו ללב, לעולמים.

התפילה שלי באותם דקות האחרונות לא יצאה אל הפועל, נכון. אבל השקיית הצמאים עמדה לנו לזכות.

לתקופת השנה נפקדנו בפקודת ישועה ורחמים. חנה, חברתי, שכל כך רצתה לחלק ולא עלתה לה- זכתה מהשמיים בבן זכר לאחר 10 חודשים. אני, שהקטן שלי היה כבר בן ארבע, קיבלתי בת מתוקה 11 חודש אחר כך. תורתו מגן לנו היא מאירת עיננו ימליץ טוב בעדינו אדוננו בר יוחאי!

קו ההתחזקות

02-6633554

הקו שלך להתחזקות אמיתית!

שיעורים של נשות שלומינו

בתורתו של רבי נחמן מברסלב

יוצרה רבכ"ס את האור לביתך?

חדש!

ניתן להזמין ערבי בית עם צוות

'חברות מקשיבות',

התקשרי:

054-8478058

אחרי מות קדושים / ק. רבניה

כְּשֶׁמָגִיעַ הַלֵּילָה אִין יְכוּלִין לִישׁוֹן

כִּי כְּשֶׁנַּעֲשֶׂה לַיְלָה

אֲזִי מִתְחִילִים הַכֹּל לִהְיוֹת מִלֵּלִים בְּקוֹל יְלָה, אֲנָשִׁים וְנָשִׁים וְטָרַף

אינך צריך להסברים, למליצים
להסכמה מאותה המדינה
הנך מליץ מופלא
בוודאי שהכול עולה למעלה
בחשבון גדול ובדקדוק נורא

והקול "קול יעקב"

והידיים?...!...?

רוצה לפסוע שוב במעלי ההר
אחרי מות קדושים
זה לא פשוט לי כבר
וכשאבוא, מה תאמר לי?
אמור: בהר, בחקותי!
האומר לעולמו די
יאמר לצרותינו די
ונתפייס ונתנחם עד בלי די

הוכנענו, הושפלנו, הוכנו
ומה תאמר אתה?
מהר של רון לעמק הבכא
איך הסכמת?
הרשית ביום חתונתך,
ביום שמחת ליבך

נושכת שפתיים, שתקי!

כך עלה במחשבה תחילה

היו שלא יבואו,

שלא יוכלו לסמוך בשעת הדחק

יהיו שלא יוכלו לבחור או לעצור

שישמעו קולך גם בלי תצעק

הניגון שלא יופסק

רוצה לפסוע שוב במעלי ההר
אחרי מות קדושים
זה לא פשוט לי כבר

רוצה לזכות לגעת בשיפולי הגלימה
במקום בו נכללים ישראל בצדיק
שם שורה השכינה

גם אז הייתי שם

ביללה הגדולה

סירנה ועוד סירנה,

אלונקה אחר אלונקה

דקות של נצח מתקבצות

לשעה ועוד שעה

כִּי בַיּוֹם אִי אֶפְשֶׁר לְסַבֵּל הַשְּׂמֵחָה שֵׁשׁ שָׁם

כִּי בַיּוֹם מִתְקַבְּצִים שָׁם צְפָרִים אֶצֶל כָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵהַזּוּג הַנִּלְ

וְהֵם מִנְחָמִים וּמְשַׂמְחִים אֶת כָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵהַזּוּג הַנִּלְ בְּשִׂמְחוֹת גְּדוּלוֹת מְאֹד מְאֹד

וְאוֹמְרִים לָהֶם דְּבָרֵי תְּנַחֲמִין

שְׁעֲרֵינִי אֶפְשֶׁר שֶׁתִּמְצָאוּ זֶה אֶת זֶה

עַד שֶׁבַּיּוֹם אִי אֶפְשֶׁר לְסַבֵּל אֶת גְּדֻלַּת הַשְּׂמֵחָה שֵׁשׁ שָׁם

וְקוֹל הַצְּפָרִים שֶׁמְשַׂמְחִים אוֹתָם אֵינּוּ נִשְׁמָע לְמֵרְחוֹק, רַק כְּשֶׁמָגִיעִים לְשָׁם

שיר- מעשייה

קו ההתחזקות

02-6633554

הקו שלך להתחזקות אמיתית!

שיעורים של נשות שלומינו
בתורתו של רבי נחמן מברסלב

אנא העתירו בעד
התינוק
נהוראי מאיר בן עדי
בתושח"י

ח.ש תרמה
100 עלונים,
לדיווג הגון בקלות
ובשמחה

עימוד העלון
מוקדש לרפואת
אסתר בת שרה
בתושח"י

נתרמו 50
עלונים
לדיווג הגון
לדוד בן
לאה הדסה

מש' פ. מבית שמש
תרמה 130 עלונים
להיות אצל רשב"י
בל"ג בעומר ואצל
רבנו בר"ה

50 עלונים
נתרמו לדיווג הגון
חנה בת לאה ורה.

א' מרחובות תרם
300 עלונים
לרפואת סימה
שמחה בת זמילה
ומשה בן בידה.

א.פ. תרמה
100 עלונים
לשמחת הלב
אמונה וביטחון

"רוח הנחל"
בית מדרש יוצר לנשים
בצפת עיר הקודש
שיעורים | סדנאות | טיולים
לפרטים: 0534240198 מירב

העלון מוקדש
לעילוי נשמת עירית
בת שמואל
ת.נ.צ.ב.ה.

א.ת.
תרם 50 עלונים
לרפ"ו ש"ו ביטחון
שמחה ואמונה
אמיתיים

ח.ש.
תרמה 150 עלונים
לדיווג ובנין עולם
בנקל בקרוב

משפחת המנויות של 'חברות מקשיבות' יוצאת לדרך!

רוצה לקבל את עלון 'חברות מקשיבות'
צבעוני ומאיר עיניים
עד הבית?

בתרומה של 30 ש"ח
לחודש בלבד
את זוכה ומזכה!

התקשרי עכשיו: 050-4116096

צילום והדפסה כל סוגי ההדפסות

צילום מסמכים | הדפסה | שחור לבן צבעוני | A4 A3 | נייר צבע
נייר כרומו | מדבקה | מגנטים | למנציה | ספירלה ועוד

מבצעים מיוחדים לעסקים
ובעלי מקצוע שנפגעו מהנגיף

0.16 אב' לצילום ש"ל
(A4 ברכישה כרטיסיה 250 צילומים)

מבצע
הכרטיסיות
חוזר שוב
לשבוע זה
בלבד

מבצעי קיץ מיוחדים

מגנטים צבעוני
(עובי 0.4)

כרטיסי ביקור צבעוני דו"צ
(עם לכה סלקטיבית)

5,000 רק 1150 ש"ח

5,000 רק 890 ש"ח

שירות לקוחות בצפת והמחוז
לפרטים 053-31-92-135 דוא"ל copy3192135@gmail.com

יוצא לאור על ידי נשות ברסלב צפת

לתרומות, הנצחות, הערות והארות, לקבלת העלון במייל, וכן אם את מעוניינת לחלק את העלון באיזור מגוריך
צרי קשר ב: 050-411-6096 או במייל: NEKUDATEMET148@GMAIL.COM